

В момента на мястото на стария манастир има нов с наименование „Св. Илия“. Възстановяването му е резултат от дарения и доброволен труд на хората от с. Чинтулово. Трябва да подчертая, че в рамките на манастира, върху основите на старото теке, е изградена сграда изцяло с формата на теке и купол, а вътре е ситуиран гроб, но вече наречен „Лечебен гроб на Св. Илия“, при който се извършват обредни действия и се отправят молитви за изцеление. Дори битуват предания за хора, излекувани от тежки болести и недъзи. Твърде специфична и нетипична е ситуацията с иновацията на лечебен гроб на християнски светец – тази практика с лечебни гробове е типична за текетата в алианството. Но динамиката в битуването на сакралния топос довежда до фактическата му иновация.

Спрях се малко повече върху преданията за двете текета, тъй като, освен съхранената конкретна информация за всяко от тях, тези предания илюстрират много добре мястото на топоса *теке* в местната култура, респективно в пространството, с оглед динамиката на възпроизвеждане и утвърждаване на тип сакралност. Не е без значение и фактът, че и двете текета се превръщат във вариант на епоними – старото име на с. Графитово, Новозагорско е *Теке махле* (Дечев 2006: 7), а на с. Чинтулово, Сливенско – Касъмово (Гудев 1949: 158; Вж. Табаков 1986: 461).

Логично е активното присъствие на *текето* (*тюрбето*) в местната култура на алианското село Ябланово, Котленско, където има шест текета (тюрбета) със свои патрони, някои от които са построени край селото до стари дъбове (често три на брой).⁵⁴ Теке има и на връх Али баба близо до селото. Тук ще посоча и местно предание за местността *Боба конаа* или *Софра яри* – там се събрали всичките боби и хвърляли стрели – където падне стрелата на всеки от тях, там бобата, чиято е стрелата, основавал село.⁵⁵

И естествено е съществуването на вариант на сакрален топос, свързан с места за поклонение на мюсюлмани без наличие на конкретно изградена култова сграда – *Байрам тарла* край с. Сборище, *Аллах тарла* край с. Самуилово⁵⁶ *Токлу дедѐ* – връх край с. Изгрев с култови посещения и от мюсюлмани, и от християни,⁵⁷ *Дервиш алан*, *Дервишко* край с. Градско, Новачево, Камен, *Дѐде алан*, *Дѐде меше*, *Дѐде кору* край с. Жельо войвода, Средорек и Божевци, *Кара боба* край с. Ковачите. Но това, което прави впечатление, е, че тези топоними не са само край селища с турско или смесено население, което е в логиката на нещата, а и край селища, които сега са с изцяло българско население, като Сборище, Самуилово, Камен, Жельо войвода, Ковачите. Това означава наличие на съхранена информация в сакралните топоними, чиято устойчивост е видна, отвеждаща към презумпцията, че в тези селища или около тях е имало мюсюлманско население. И още нещо – от съдържанието на топонимите със съставка *Дѐде*, *Боба*, *Дервиш* може да се предположи, че е съхранена информация за заселено някога тук мюсюлманско население, но изповядващо алианството, тъй като сегашното население е сунитско. Вероятно в определено